

יָוִם חַם / עֲדָנָה אֶפֶק

הָיָה כֹּל כֶּךָ חַם,
שְׁאֵפְלוּ הַשֶּׁמֶשׁ רְצָתָה
לְרַחֵץ קִצְתַּת בָּיִם.
חִפְּשָׁה וְחִפְּשָׁה,
אֵךְ לֹא מִצָּאָה
אֶת בְּגַד הַיָּם,
לְלִבֵּשׁ בְּיוֹם חַם.
אָז קָרְאָה הַחֲמָה בְּקוֹל אֵיוֹם וְנוֹרָא:
"אוֹלֵי מִיִּשְׁהוּ אֶת בְּגַד הַיָּם שְׁלִי, פֹּה, רְאָה?"
אֶת שְׂבִיל הַחֲלָב שְׁאַלְהָה רְאוּשׁוֹנָה
וְאַחֲרָיו אֶת הַדְּבָרָה הַגְּדוּלָה
וּבְסוּף, אֶת זֹאת הַקְּטָנָה.
וּבְלֵם, כֹּן בְּלֵם, עָנּוּ בְּשִׁלְיָה.
"בְּלֵי בְּגַד יָם,"
אָמְרָה הַחֲמָה,
"לְרַחֵץ בְּיוֹם חַם, אֵינִי יְכוּלָה."
זֶה נוֹרָא.
וְעוֹד רְגַע, כְּמַעַט שֶׁבְּכַתָּה.
אָז עֲלְמָה הַלְּבָנָה
וְאִישׁ לֹא רְאָה
אֵיךְ הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲשׁוֹךְ, רְחִצָּה.